

Arrest

nr. 176 543 van 19 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
- 2) de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2016 en tegen de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

1.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

1.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

1.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve*

beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.” Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende : *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

1.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, betreft.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1356 (Afghaanse kalender, 1977) in het dorp Khandkhel in het district Said Karam van de provincie Paktia. U ging naar school tot de tiende graad. U bent getrouwd en heeft twee zonen.

Uw broer S.M. was vroeger lid van Hezb-i-Islami en vervoegde de Taliban toen deze partij de macht overnam. Aan het einde van het jaar 2000 begon uzelf te werken als chauffeur voor de Taliban. Een jaar later, bij de val van het Talibanregime, trok uw broer met zijn collega's de bergen in. Omdat u uw leven niet zeker achtte, ging u met hen mee terwijl uw familie naar een vriend van uw vader in het district Char Asyab nabij de hoofdstad werd gestuurd. Gedurende vierenhalf jaar trok u op met de Talibangroep van uw broer terwijl ze in de bergen van het grensgebied tussen Afghanistan en Pakistan strijd voerden tegen de overheid en de internationale troepenmacht. U keurde de activiteiten van de Taliban echter af en verlangde ernaar een punt te zetten achter dit leven.

Samen met twee andere talibs vluchtte u naar Pakistan. Jullie werden echter gevat door het Pakistaanse leger en naar een detentiecentrum gebracht. Gedurende zeven jaar en half werd u vastgehouden op een u onbekende plaats en ondervraagd over de Taliban. Ter gelegenheid van de Pakistaanse nationale feestdag werd u op 14 augustus 2014 vrijgelaten en naar Afghanistan teruggeleid.

U ging naar de vriend van uw vader in Char Asyab (Kabul) maar vernam dat uw vader vermoord werd door Panjshiri's die naar u en uw broer op zoek waren en dat de rest van uw familie naar het Pakistaanse vluchtelingenkamp Shamshatoo was gevlucht. Ondertussen hadden uw moeder, uw vrouw en uw twee kinderen Pakistan reeds verlaten voor Europa. Na een verblijf van vijf à zes maanden in Char Asyab werd u plots door twee gemaskerde mannen beschoten terwijl u in de bazaar van Char

Asyab rondliep. De vriend van uw vader zei u dat u diende te vluchten, hetgeen u twee dagen later deed.

Na een reis van drie maanden kwam u op 25 april 2015 in België aan waar u zich twee dagen later vluchteling verklaarde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de aan de overheid verbonden Panjshiri's die uw vader om het leven brachten en door uw broer zijn collega's omdat ze denken dat u de Pakistaanse overheid informatie gaf over de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een opsporingsverzoek van het Rode Kruis, een afspraak en wegbeschrijving voor uw afspraak bij het Rode Kruis, een psychologisch verslag, vier medische attesten, vijf verwijzingen en één uittreksels voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw broer en zijn collega's bij de Taliban omdat ze u ervan verdenken informatie over de Taliban te hebben gegeven aan de Pakistaanse overheid. U vreest eveneens gedood te worden door de Panjshiri's van Shura-i-nezar die uw vader om het leven brachten omwille van de betrokkenheid van u en uw broer bij de Taliban (CGVS p.11,13). U haalt aan dat u na een verblijf van enkele maanden in Char Asyab een aanslag op uw leven overleefde. Talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden halen het geloof in uw asielrelaas geheel onderuit.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat er tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal enkele frappante tegenstrijdigheden zitten. Tijdens uw gehoor op het CGVS benadrukt u sterk dat u helemaal niet weet waar u jarenlang vastgehouden werd door de Pakistaanse overheid. U werd bewust in het ongewisse gehouden over uw detentieplaats en mocht geen contact hebben met de buitenwereld, zo verklaart u (CGVS p.3). Bij de DVZ liet u echter tweemaal optekenen dat u opgesloten werd in de centrale gevangenis van de stad Peshawar (DVZ Verklaring punt 10, CGVS Vragenlijst punt 3.1). Geconfronteerd met deze markante tegenstrijdigheid brengt u er geen verklaring voor aan maar ontkent u eenvoudigweg deze uitspraak te hebben gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.10). Aangezien de verklaringen die u bij de DVZ aflegde na afloop van het interview ter controle aan u voor worden gelezen kan er geen geloof worden gehecht aan uw these van een materiële fout. Dat u de ene keer zegt dat u er geen idee van heeft waar u al die jaren zou zijn vastgehouden en de andere keer een specifieke gevangenis in een specifieke stad aanduidt, roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Voorts beweerde u bij de DVZ dat u in Pakistan veroordeeld werd (CGVS Vragenlijst punt 3.2). Als u tijdens het gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd wordt of u ooit veroordeeld werd in Pakistan zegt u dat u nooit naar een rechtbank werd gebracht (CGVS p.3). Als u er later op gewezen wordt dat u eerder wel verklaarde veroordeeld te zijn, stelt u uw antwoord bij en beweert u dat u inderdaad medegedeeld werd dat u veroordeeld werd (CGVS p.9). Dit is weinig coherent. Ook over de straf die u zou wachten als u naar Pakistan zou terugkeren legt u afwijkende verklaringen af. Zo vertelt u op het CGVS dat u door de Pakistaanse overheidsbeambten verteld werd dat uw terugkeer naar Pakistan met een levenslange gevangenisstraf zou bestraft worden (CGVS p.11). In uw interview op de DVZ klonk het evenwel dat u voor zes à zeven jaar achter de tralies zou vliegen als u het Pakistaanse grondgebied zou betreden (CGVS Vragenlijst punt 3.5). Deze tegenstrijdigheid wijt u andermaal aan een fout van de DVZ. U merkte de fout toen uw assistent u opnieuw het verslag voorlas en u heeft het uw advocaat gemeld, zo beweert u (CGVS p.11). Aan het begin van het gehoor op het CGVS werd u evenwel gevraagd of u opmerkingen wilde formuleren bij het interview bij de DVZ. U verklaarde toen dat het interview ok was (CGVS p.1). Dat u nu beweert dat u wist dat er fouten in het verslag van de DVZ stonden, kan dan ook niet overtuigen.

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden wordt het geloof over uw detentie in Pakistan ook ondermijnd door uw gebrekkige voorstelling ervan. U beweert dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Pakistan in het bijzijn van twee voormalige leden van de Taliban ervan verdacht werd Taliban te zijn. Hoewel u de Pakistaanse overheid geen bruikbare informatie kon leveren, werd u zevenenhalf jaar opgesloten. Ondanks het gebrek aan bewijzen voor uw veronderstelde lidmaatschap met de Taliban viel u niet onder

een gewoon regime. Hoewel de Pakistaanse gevangenen bevolkt werden en worden door gewone en prominente talibs bevond u zich niet in een publieke gevangenis: u werd op een geheime locatie vastgehouden, alleen in een cel die u al die jaren niet mocht verlaten, afgeschermd van alle andere bewoners. Deze kost- en arbeidsintensieve behandeling lijkt niet te stroken met uw verklaarde profiel, noch met uw plotse vrijlating ter gelegenheid van de Pakistaanse nationale feestdag (CGVS p.3,9). Indien de Pakistaanse overheid daadwerkelijk dermate overtuigd was van uw intensieve betrokkenheid bij de Taliban dat u zevenenhalf jaar onder een zeer streng regime vastgehouden werd, is het vreemd dat ze u van de ene op de andere dag gewoon laten gaan. Uw verklaring dat ze opeens overtuigd waren van uw onschuld kan niet overtuigen (CGVS p.9). Bovenstaande vaststellingen schaden sterk het geloof in uw asielrelaas.

Uw verklaringen over de vierenhalf jaar die u bij de Taliban in de bergen zou hebben doorgebracht, zijn evenmin plausibel. U beweert dat u na de val van het Talibanregime door uw broer meegenomen werd om uw leven te redden. U bracht vierenhalf jaar door met de Talibangroep van uw broer in de bergachtige grensstreek van Afghanistan en Pakistan. Deze jaren trok u op met de groep van uw broer en hield u zich bezig met huishoudelijke taken. In deze periode trachtte de Taliban u te rekruteren, maar u fnuikte hun pogingen (CGVS p.6-7): hoewel u jaren bij de Taliban doorbracht had u in werkelijkheid een afkeer van de Taliban en haar activiteiten en uitte u uw ongenoegen publiekelijk. U zei de talibs onder meer dat ze het werk van Allah niet deden, dat u niet houdt van de dingen die ze deden, dat het niet goed was om onschuldigen te doden,... Uw broer en zijn collega's koesterden dan ook een wantrouwen ten opzichte van u, zo beweert u (CGVS p.6,7,8). Het valt echter niet voor te stellen dat een actief strijdende talibangroep vier jaar en half de voortdurende aanwezigheid duldt van iemand die ze niet vertrouwt en die openlijk haar praktijken en haar bestaansreden veroordeelt in bewoordingen die de Taliban doorgaans aan verraad gelijkstellen. Dit alles is zeer weinig geloofwaardig.

Niet alleen hangt u een ongeloofwaardig beeld op van uw verblijf bij de Taliban, ook volgende elementen roepen de nodige vraagtekens op. Zo kent u slechts drie van de twaalf Afghaanse leden van de groep van uw broer bij naam (CGVS p.8). Indien u daadwerkelijk vier jaar en half met de groep van uw broer optrok, zou u een goede kennis van alle vijftien leden van de groep van uw broer mogen hebben. Evenmin kan u details geven over de operaties van uw broer en zijn collega's. U vertelt slechts in zeer algemene bewoordingen dat ze mijnen plantten, mensen van de overheid viseerden en de buitenlandse en Afghaanse troepen in het oog hielden en zo mogelijk aanvielen. Specifiekere details over hun aanvallen heeft u niet omdat u niet toegelaten werd bij hun overlegmomenten, zo zegt u (CGVS p.7). Zelfs als u niet aanwezig mocht zijn bij hun besprekingen moet u specifieke informatie hebben over hun praktijken indien u daadwerkelijk vierenhalf jaar met hen samenleefde. Dat uw kennis over de acties van de Talibangroep die van een gewone burger niet overstijgt, doet sterk afbreuk aan het geloof dat er aan uw asielrelaas kan gehecht worden.

Over het wedervaren van uw familieleden na de val van het Talibanregime legt u evenmin geloofwaardige verklaringen af. Zo bent u tegenstrijdig over het moment waarop uw familie naar Char Asyab verhuisde. Eerst beweert u dat uw broer uw familie naar Char Asyab stuurde toen u in de gevangenis zat (CGVS p.3). U vertelt verder dat u na uw vrijlating naar uw familie in Char Asyab wilde gaan. Gevraagd hoe u dan wist dat uw familie in Char Asyab verbleef (u verklaarde immers dat u in de gevangenis volledig van de buitenwereld afgesloten was en met niemand contact kon hebben) wijzigt u uw verklaring en beweert u dat uw broer uw familie al bij de val van het Talibanbewind (2001) naar Char Asyab stuurde (CGVS p.3-4). Dat u uw verklaringen plots dient aan te passen, is bijzonder opmerkelijk. Uw stelling dat deze incoherentie te wijten is aan de tolk, kan niet gevolgd worden.

Na de dood van uw vader verlieten uw moeder, uw echtgenote en uw twee kinderen Char Asyab en gingen ze naar het Pakistaanse vluchtelingenkamp Shamshatoo. Vervolgens lieten ze ook Shamshatoo achter zich en trokken ze verder naar Europa, zo wist de vriend van uw vader u te vertellen (CGVS p.4). U heeft er echter geen idee van wanneer uw familie Shamshatoo verliet. Evenmin weet u waarom uw familie naar Europa trok. Waar twee vrouwen en twee kinderen in een vluchtelingenkamp het geld vandaan haalden om naar Europa te reizen, is u ook niet bekend (CGVS p.4). Dat uw verklaringen op dergelijke nijpende kwesties te kort schieten, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede. Het mag ook sterk verbazen dat u niet weet of uw broer al dan niet contact had met uw familie in Char Asyab na de val van het Talibanregime (CGVS p.8). Nochtans verbleef u vierenhalf jaar samen met uw broer na de val van het talibanbewind en kwam u vlak voor uw vertrek in contact met de vriend in Char Asyab die uw familie in huis nam. Derhalve zou u wel degelijk op de hoogte mogen zijn van de eventuele contacten die uw broer met uw familie had.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een

reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal ivan oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in het district Char Asyab van de provincie Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het district Char Asyab via de internationale luchthaven te Kabul op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten

en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in het district Char Asyab. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in het district Char Asyab vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die een degelijke scholing ontving. In de tien jaar dat u liep u school in Afghanistan leerde u lezen en schrijven en de beheersing van beide landstalen en in zekere mate het Engels (CGVS p.4,5). In Char Asyab beschikt u bovendien over een ondersteunend netwerk. Zo verklaart u dat een familievriend in Char Asyab uw familie lange tijd opving en ook u vijf tot zes maanden hulp en onderdak bood (CGVS p.3,4). Deze vriend bekostigde eveneens uw reis naar Europa (CGVS p.13). Gezien de langdurige intensieve steun van deze vriend aan u en aan uw familie kan nergens uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u niet opnieuw op deze vriend kan steunen bij uw hervestiging in Char Asyab (CGVS p.5). Uzelf bevestigt deze these wanneer u stelt dat u enkel in Char Asyab en in Paktia een plaats heeft om te verblijven (CGVS p.13). Dit wordt bevestigd door uw verklaring dat u zich na uw vrijlating ging vestigen in Char Asyab en u uiteindelijk deze regio slechts zou hebben verlaten omwille van een schietincident waaraan (gezien het geheel aan bovenstaande bedrieglijke elementen) geen geloof kan worden gehecht. Bovendien dient er aangekaart te worden dat uit de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas voortvloeit dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaatsen en uw activiteiten van de afgelopen veertien jaar. Gedurende deze periode heeft u hoogstwaarschijnlijk tal van beroepsactiviteiten ontwikkeld om in uw levensonderhoud te voorzien. Ook deze werkervaring kan u benutten om uw leven in Char Asyab herop te bouwen. Al deze elementen in beschouwing nemende, moet er besloten worden dat u over het opleidingsniveau, de beroepservaring en het nauwe netwerk beschikt om u te kunnen vestigen in het district Char Asyab van de provincie Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in het district Char Asyab van de provincie Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U brengt immers geen enkel bewijsstuk aan over uw identiteit, uw verblijf in Afghanistan of het asielrelaas waarop u uw asielverzoek steunt. Het opsporingsverzoek van het Rode Kruis is slechts een weergave van uw eigen verklaringen en kan derhalve niet beschouwd worden als een objectief bewijsstuk voor uw beweringen. Het uittreksel uit en de internetlinks van de rapporten over de Taliban en hun werkwijzen bevatten louter algemene informatie die de geloofwaardigheid van uw persoonlijke situatie niet kan ondersteunen. De fysieke en mentale klachten en de beschrijving ervan in de medische attesten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin herstellen. Nergens wordt er in de attesten aangegeven dat de door aangehaalde klachten uw vermogen om uw asielmotieven uiteen te zetten beïnvloeden. Tot slot dient te

worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat verzoekende partij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht beschikt;

Dat aldus de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp töt hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95);

Dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund;

Dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust;

Dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij aantonen moet dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is: Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205);

Dat verzoekende partij echter de ware toedracht aangaande zijn vlucht uit Afghanistan alsook zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, heeft verzwegen;

Dat verzoekende partij bovendien ten onrechte zijn identiteitspapieren achterhield omdat hij reeds een asielaanvraag formuleerde en hij een afgesloten asioldossier heeft in het Verenigd Koninkrijk;

Dat verwezen wordt naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, hetwelke bepaalt dat de geadieerde kamervoorzitter met het oog op een goede rechtsbedeling kan beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partij en, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier en ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

Doordat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de waarheidsgetrouwe versie van het asielaanvraag van verzoekende partij niet heeft kunnen onderzoeken, dit om uit te maken of verzoekende partij al dan niet een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

Doordat de bestreden beslissing aldus steunt op een onvolledig administratief onderzoek, uiteraard ten gevolge van de handelwijze van verzoekende partij (achterhouden van informatie);

Doordat het duidelijk is dat de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet is kunnen uitgaan van de juiste feitelijke gegevens die zij door grondig onderzoek had

kunnen verzamelen (bestaand asioldossier in het Verenigd Koninkrijk) zodat mag besloten worden dat de bestreden beslissing niet juist gemotiveerd werd ofwel de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd;

Terwijl de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van een onvolledig gebleven administratief dossier niet kon oordelen of al dan niet een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingvervolging ;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de materiële Motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) in zich draagt;

Dat dan ook gevraagd wordt de beslissing van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (met inbegrip het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 10 mei 2016) te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een nieuw gehoor;"

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij ongeveer drie maanden voor zijn aankomst in België is vertrokken uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 10). In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker enerzijds het feitenrelaas zoals dit in de thans bestreden beslissing wordt weergegeven. Anderzijds verklaart hij evenwel in onderhavig verzoekschrift (i) dat hij de ware toedracht van zijn vlucht uit Afghanistan heeft verzwegen, (ii) dat hij eveneens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, waar hij een afgesloten asioldossier heeft, heeft verzwegen, en (iii) dat hij zijn identiteitsdocumenten heeft achtergehouden.

Er dient op gewezen dat de bewijslast bij verzoeker ligt en dat er bovendien geen enkele bepaling of geen enkel beginsel is dat de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker toe dat het asielrelaas zoals hij dit uiteenzette op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn gehoor op het CGVS (administratief dossier, stukken 5, 9 en 10) gelogen is. Vooreerst dient hieromtrent erop te worden gewezen dat verzoeker er van bij het indienen van zijn asielaanvraag op werd gewezen dat het belangrijk is dat hij steeds de waarheid vertelt. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Het is dan ook totaal onaanvaardbaar dat verzoeker pas in het kader van onderhavig beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2016 toegeeft dat het door hem tot dan

naar voor gebrachte asielrelaas gelogen is. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds het feitenrelaas bevestigt zoals dit in de bestreden beslissing wordt weergegeven, doch anderzijds in het geheel nalaat *in concreto* uiteen te zetten wat de ware toedracht van zijn vlucht uit Afghanistan dan wel zou zijn. Dat de bestreden beslissing bijgevolg zou zijn gesteund op een onvolledig administratief onderzoek en omwille hiervan zou moeten worden vernietigd, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, kan geenszins worden bijgetreden. Immers, zoals hiervoor uiteengezet, rust de bewijslast op verzoeker en is het door zijn handelen dat *in casu* de Belgische asielinstanties in het ongewisse verkeren over de ware toedracht van zijn beweerde vlucht uit Afghanistan. Dat verzoeker het daarenboven vertikt om in onderhavig verzoekschrift ook maar enige indicatie te geven over wat dan wél de ware toedracht zou zijn voor zijn vlucht uit Afghanistan, wijst eens te meer op het totale gebrek aan medewerking van verzoekers wege en doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk heeft verzwegen en dat hij in dat land een asielaanvraag indiende die werd afgesloten. Verzoeker laat opnieuw na ook maar enige concrete informatie te verschaffen met betrekking tot zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk (tijdstip, duur, reden, verblijfsstatus *et cetera*) of met betrekking tot de asielaanvraag die er volgens hem werd afgesloten (resultaat asielaanvraag, reden asielaanvraag *et cetera*). Bijgevolg dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers eerdere bewering dat hij drie maanden voor zijn aankomst in België Afghanistan heeft verlaten. Meer zelfs, aangezien verzoeker in onderhavig verzoekschrift eveneens toegeeft dat hij zijn identiteitsdocumenten heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties en mede gelet op het feit dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers algehele geloofwaardigheid teniet is gedaan door zijn eigen handelen, kan ook worden getwijfeld aan zijn verblijf in en afkomst uit Afghanistan en zelfs aan zijn Afghaanse nationaliteit. Immers, verzoeker laat nogmaals na ook maar enige concrete informatie te verschaffen over wat zijn werkelijke identiteit zou zijn en evenmin voegt hij aan zijn verzoekschrift een stuk toe dat zijn identiteit zou kunnen staven. Dit klemmt des te meer daar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift zelf op wijst *“Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht beschikt; Dat aldus de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil”*. De Raad ontwaart noch in onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingsdossier een concreet element dat verzoeker ervan zou hebben kunnen weerhouden om middels onderhavig verzoekschrift minstens uiteen te zetten wat de ware toedracht zou zijn van zijn vlucht uit Afghanistan, welke de concrete omstandigheden waren van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en van zijn asielaanvraag aldaar en welke zijn ware identiteit is, noch om dit alles te staven met de nodige stavingsstukken. Dergelijke manier van handelen gaat manifest in tegen de op zijn schouders rustende medewerkingsplicht en bewijslast.

Gezien de voorgaande vaststellingen, kan uiteraard geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan de stukken die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas had voorgelegd (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Documenten hebben immers een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat *in casu* geenszins sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt bovendien aangegeven dat de verzoekende partij een tweede asielaanvraag heeft ingediend, zonder de uitkomst van het beroep dat hij tegen de bestreden beslissing bij de Raad had ingesteld, af te wachten. De verwerende partij bevestigt dat deze tweede asielaanvraag in overweging werd genomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn afkomst uit zijn beweerd land van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn bedrieglijke verklaringen. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) van 10 mei 2016 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER